

El pla (ocult) de la llengua

Dij, 25/09/2014 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

La transició espanyola va voler evitar la reproducció dels errors del passat, especialment allunyar el fantasma d'una nova guerra civil. La Constitució, redactada sota una hipotètica amenaça militar, va voler crear un marc de convivència. Va tenir encerts en el text, però també mancances i limitacions. L'article 3 es va destinar al castellà i les altres llengües, que van ser reconegudes com a oficials en la seva comunitat autònoma. La prohibició franquista va ser neutralitzada amb un plantejament nou. «La riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.» Aquest era el pla visible.

Una interpretació de la realitat espanyola permetia destacar dos focus problemàtics. Primer, Euskadi amb la violència d'ETA. Es va contrarestar amb una adjudicació del concert basc, ampliat a Navarra. Una aventura posaria en joc aquests privilegis. Una manera de lligar-los sense perdre la vigilància sobre ETA. Segon, Catalunya, juntament amb València i les Balears. El seu poder econòmic faria anar de corcoll l'Estat. Aquí la feina consistia a enfortir el centre, Madrid, i concentrar a la capital un poder omnímode. Però no n'hi havia prou. Calia impedir que entre València, Catalunya i les Balears hi haguessin sinergies. Calia impedir-les. Què tenien en comú al marge d'un passat històric comú? La creació de riquesa i la llengua. La riquesa es transvasaria a altres comunitats autònomes a través d'aportacions desorbitades «al fons de solidaritat». Així serien més febles. Calia paraitzar també el corredor mediterrani, però sobretot calia destruir la unitat lingüística. El català, prohibit durant la dictadura, va rebre un impuls petit ja en temps de Franco gràcies al Concili Vaticà II que va proposar l'ús de llengües vernacles en la litúrgia. El PP amb la connivència del PSOE va aconseguir la ruptura lingüística a València. Encara avui hi ha un pols entre els lingüistes amb el seu govern autònom, que vol congelar el Diccionari normatiu valencià (DNV), elaborat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, només per la segona accepció d'una entrada entre les més de 90.000. La definició de valencià defensa la unitat de la llengua: «Llengua romànica parlada a la Comunitat Valenciana, així com a Catalunya, les Illes Balears, el departament francès dels Pirineus Orientals, el Principat d'Andorra, la franja oriental d'Aragó i la ciutat sarda de l'Alguer, llocs on rep el nom de català.» A les Balears, la persecució que porta a terme el PP és demolidora. A l'Aragó es van inventar el LAPAO, per evitar anomenar-lo català. Una altra tasca calia fer a Catalunya: dinamitar la immersió lingüística, tan lloada als fòrums internacionals. S'acusa l'independentisme de fragmentar la societat, quan en el fons la divisió social era un objectiu del pla ocult, que ara executa el ministre Wert. Ah... i els intel·lectuals espanyols en silenci